

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 5.

Fylke: Sør-Trøndelag.

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Rennebu.

Emne: Vannbæring.

Bygdelag: Orkladal.

Oppskr. av: I. O. Rokkones.

Gard: Rokkones.

(adresse): Stamnan.

G.nr. 132, Br.nr. 1.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. Ja.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. Alm. brukt "vasstre" for 2 bøtter. Det hviler på skrå over den ene skulder, slik at en holder bøttene med hånden, den ene litt foran og den annen litt bak kroppen.
Altså som regel den rette type tre, unntaksvis tre med utholket åpning for halsen.
I gamle dager bruktes vidjeband med trekrog, nå helst jernteiner eller lenker med jernkrok.
2. Bæring med stang ukjent her.
3. Ski ikke brukt.
4. På mindre bruk kan ennå forekomme at vannet bæres inn. Bæringa kan utføres av mannen, kona, barna, litt forskjellig etter som det faller.
5. I særlig vassløse vintrer, som i 1882 og i 1947 er bæring og kjøring av vann alminnelig.
6. På gårder hvor de har hest blir vannet som regel kjørt til gårds. En bruker da helst ei tønne som er fastgjort til sleden eller vognen. Fra tønna tappes så vannet i bøtter og bæres inn. Somtid anordnes et kar på kjellslemmen, hvorfra ledning fører til fjøs og stall.
7. Vannspring i kjøkken og fjøs er alminnelig.

1358

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

I. O. Rokkones, Stamnan.
Rennebu i Sør-Trøndelag

Emne nr. 5, Vannbæring, tilleggsspørsmål til nr. 12.

En kjenner ikke til at kumøkk har vært brukt til brensel her.
Derimot vet en at kumøkk har vært brukt til såkalt donekking eller
rapping (tetting av måfarene i laftehus).

Sand, kumøkk og oppvarmet tjære ble knadd sammen til
en masse som ble klint i måfarene. Massen ble seigere når kumøkk
ble blandet i, og når den størknet, ble den hard og sterk.

2936

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING